

กำไลบุษบง

บทที่ 14

การที่มีมิตรแสดงความตั้งใจที่จะย้ายไปพักที่เรือนข้างหลัง นอกจากความโล่งใจของเรื่องระวีแล้ว เรื่องรองและอรุณวรรณกลับรู้สึกไม่สบายใจเป็นอย่างยิ่ง

“ทำไมพี่หนึ่งจะต้องย้ายไปคะ อยู่ตรงนี้ก็ดีแล้ว”

“นั่นสิคะ เรือนข้างหลังสำหรับคนรับใช้... เอ้อ... ผู้ติดตามต่างหาก มั่งลวดก็ไม่มี”

“พี่หนึ่งจะย้ายไปเพราะโกรธน้องวรรณหรือคะ”

“ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกจ้ะ” ชายหนุ่มพูดอย่างอ่อนโยน “แต่ว่าพี่เป็นผู้ชาย ไม่กลัวลำบากหรือ มานอนเกาะกะอยู่ที่ห้องกลางในระหว่าง สุภาพสตรีสามคน ดูไม่ดีเลย ห้องข้างหลังถึงไม่มีมั่งลวดแต่ก็มีมั่งสะอาดสบายไปเสียอีก แล้วก็ไม่มีปัญหาเรื่องแย่งห้องหน้ากับคุณผู้หญิงด้วย...”

เขาจบประโยคหลังด้วยน้ำเสียงที่เจือหัวเราะ

เรื่องระวีมีความในใจเรื่องนี้ เเงยหน้าขึ้นมองก็ได้พบสายตาระริกหยอกเข้ามาองอยู่ เธอก็มหันงุดทันที รู้สึกหน้าร้อนวูบวาบ นึกในใจว่า...คนบ้าหน้าไม่อาย ตอกย้ำอยู่ได้ เมื่อไหร่จะลืมๆ เรื่องนั้นไปสักที...

อรุณวรรณเองก็ถูกสะกิดใจด้วยภาพบาดใจที่เธอเห็น แต่ก็ไม่พูดอะไรอีก ได้แต่ทำสีหน้าไม่พอใจอยู่นั่นเอง

มีมิตรยังอาสาที่จะล้างจานเองแม้อรุณวรรณเตือนว่าคนงานจะมาล้างให้

“ยังไงๆ คุณเล็กคงไม่ปล่อยถ้วยชามไว้รอคนงานแน่ๆ” เขาพูดยิ้มๆ มองสองสาวเพื่อนร่วมชายคา “จริงไหมครับ คุณเล็ก”

“คะ” เรื่องรองยิ้มอ่อน แทบไม่มีเวลาไหนเลยที่เธอจะไม่มีเรื่องชื่นชมผู้ชายคนนี้ “บ้านเราเคยชินกันแบบนี้ รู้สึกแปลกๆ ยังไงก็ไม่รู้ที่แม้แต่ถ้วยชามที่เราใช้เองก็ต้องวางไว้รอให้คนอื่นมาล้างให้”

“แต่ถ้ามีคนรับใช้ดีๆ เหมือนที่บ้านน้องวรรณ คุณเล็กก็จะเคยชินอีกแบบหนึ่งคะ”

สาวสวยที่แสนงอนพูดลอยๆ เรื่องระวีที่แรกไม่รู้ตัวว่าถูกกระทบมัวคิดเรื่องอื่นพลางทานอาหารเพลิน มารู้ตัวเมื่อเห็นสายตาของพี่สาวที่หันมามองยิ้มๆ เธอเอะใจ เเงยหน้ามองผู้ชายหญิงที่นั่งอยู่ตรงข้ามงๆ ก็เห็นรอยยิ้มขำๆ ของชายหนุ่มกำลังมองมา ขณะที่อรุณวรรณตัวตึงสายตา มองค้อนอยู่ จึงเพ็งนึกได้

“เอ่อ.. คุณหนูเล็ก...” เธอหยุดกระแอมแล้วเปลี่ยนสำเนียงเสียงพูด “คุณหนูเล็กใจดีหลาย..ชะ...”

“พอได้แล้วจ้ะเธอ” เรื่องรองปรามยิ้มๆ ไม่รู้ว่าให้ “พอได้แล้ว” เรื่องอะไร

ชายหนุ่มพูดว่า “นั่นสิครับ ผมถึงต้องจ้องคิวล้างจานบ้าง ไม่อยากเอาเปรียบคุณสุภาพสตรี”

“ไม่ใช่เอาเปรียบหรือคะ เรื่องทำอาหารหนูวิอาจจะไม่ถนัด แต่ว่าเขาล้างจานเก่ง”

“จริงชะ”

“แต่พี่แน่ใจว่าพี่ล้างจานเก่งกว่า เร็วกว่า สะอาดกว่าหนูวิแน่ๆ”

แม้สาวใช้ค้อนขยับแต่พอเห็นประกายตาหยอกเย้าทำทนายก็ไม่อยากต่อความ

“แข่งกันมัยละ” เขาแกล้งเย้าทำเหมือนทำทนาย

“แข่งล้างจานจะตัดสินกันยังไงได้คะ” อรุณวรรณถามเคื่องๆ และยิ่งเคื่องเมื่อคำถามนั้นกลับเข้าทางคนช่างยั่ว

“ถ้าอย่างนั้นแข่งอย่างอื่น... ที่เห็นผลแพ้ชนะชัดๆ ดีไหม”

“แข่งอะไรหรือชะ” เรื่องระวีอดถามไม่ได้

“อะไรก็ได้ ไม่ว่าจะอะไรพี่ก็เก่งกว่าเธอทุกอย่างนั่นแหละ”

“แล้วพี่หนึ่งจะอยากแข่งไปทำไมละคะ ก็รู้ๆ กันอยู่แล้ว หนูวิจะเก่งกว่าพี่หนึ่งไปได้ยังไง”

ดวงตาของชายหนุ่มวาววามหลิวตากับเรื่องรองซึ่งยิ้มเหมือนรู้ใจกัน มีมิตรตั้งใจจะสร้างบรรยากาศของมิตรภาพ คิดหากิจกรรมที่จะทำด้วยกัน และแม้สาวน้อยทั้งสองก็กระโดดเข้าติดกับ คนหนึ่งด้วยความขุ่นข้องหงุดหงิด และอีกคนหนึ่งก็ด้วยความตื้อตึงถือดีไม่ยอมให้ใครดูถูกง่ายๆ

“นั่นสิ... หนูวิจะเก่งกว่าพี่หนึ่งไปได้ยังไง...” เขาสบตาแม่สาวใช้ด้วยรอยยิ้มทำทนาย

เรื่องระวีเกิดความคิดดีๆ ขึ้นมา “ถ้าหยั่งนั้น ชีจักรยานแข่งกันมั้ยะ แต่ว่าคุณหนึ่งเป็นผู้ช่วยแข่งแกร่งกว่า ต้องต่อให้หนูวินิดหนึ่งนะชะ”

“ได้ซี จะให้ต่อให้ยังง”

“คุณหนึ่งเอาคุณน้องวันพวงท้ายไปด้วย รับรองว่ายังงยังงังกะต้องแพ้หนูวีชะ”

“ได้ซี แต่เธอก็ต้องใส่ผ้าถุงนะ จะได้สะดวกน้อยลง ไม่เอาเปรียบกันเกินไป”

...ไม่เห็นจะยากเลย.... “ได้ชะ”

“จะแข่งเมื่อไหร่ละ”

“มะไหว้กะหมะนั้นชะ” เธอรับคำทำทันที

เสร็จจากมื้ออาหาร ชายหนุ่มร่างสูงที่ปราดเปรียวแข็งแรงก็ลงมือล้างจานโดยมีเรื่องรองเป็นผู้ช่วยกำจัดเศษอาหารจากตั้งจานที่ซ้อนอยู่สูงให้ เพราะอรุณวรรณจิตใจแยกตัวไปนั่งรอที่ห้องข้างหน้า เรื่องระวี กวาดพื้นพังคนทั้งสองพูดคุยกัน หากก็ใช้เวลาในระหว่างนั้นเลื่อนนั้นดูนี้หาร่องรอยของกำไลไปด้วยพลางๆ หากชายหนุ่มหันมาก็จะเห็นเธอสะดุ้งกลบเกลื่อน ทำท่าทางว่าตั้งใจกวาดห้องครัวอย่างเต็มที่

เสร็จจากล้างจานตามกันออกจากครัว มิ่งมิตรตรงเข้าปอบคู่หมายสาวสวยที่เหมือนงอนไม่หาย แล้วจึงเธอเข้าห้องปิดประตู สองพี่น้องมองตาม แล้วเข้าห้องปิดประตูใส่กลอนบ้าง สีหน้าเรื่องรองออกจะหงอยเหงาถามน้องสาวว่า

“หนูวีไปทำคุณหนึ่งแข่งจักรยานทำไมหรือ”

“หนูวีมีแผนค่ะ คือหนูวีจะชิงจักรยานพาสองคนนั้นไปไกลๆ พี่หนูเล็กจะได้มีโอกาสค้นห้องเค้าไงคะ”

“แหม จะดีหรือ ห้องส่วนตัวเขาเราจะเข้าไปค้นได้ยังไง ไม่เอาหรือกไว้รอให้พวกเขาย้ายออกไปก่อนเราค่อยค้นก็ได้ เขาคงอยู่อีกไม่นานหรอก”

“แล้วถ้าเขาอยู่อีกนานล่ะคะ ดูท่าทางจะตั้งใจที่นี้ ประเดี๋ยวก ก็จงมือกันเข้าห้องปิดประตู แบบนี้คงไม่ย้ายไปไหนง่าย ๆ หรือคะ”

“ถ้าเขารู้เข้าต้องไม่ดีแน่ๆ แล้วพี่ก็ไม่สบายใจที่จะทำอย่างนั้นด้วย”

“พี่หนูเล็กก็ค้นดูโดยไม่ต้องแตะต้องข้าวของของเขาซีคะ”

“ไม่เอาหรือ เอาเป็นว่าถ้าเขาไม่อยู่ พี่ก็จะค้นดูห้องข้างหน้าก็แล้วกัน”

“ก็ได้ค่ะ ถ้าเค้าออกไปเที่ยวกัน หนูวีจะค้นห้องของยายคุณน้องวรรณเอง”

เธอทั้งสองกลับมาทำการค้นหาในห้องนอนของตนอย่างจริงจังต่อไป เลื่อนตู้เตียงโต๊ะ ทั้งยังลงแนบทุกกับพื้นห้อง เคาะพื้นไม้ดังตุบๆ เป็นระยะๆ เพื่อฟังเสียงว่าพื้นห้องแน่นเสมอกันหรือว่ามีความแตกต่างที่น่าสงสัยตรงไหนบ้างหรือไม่

สองพี่น้องแปลกใจ ที่พอเธอย่องออกมาจากห้อง ก็ได้ยินเสียงเคาะพื้นดังตุบๆ ก้อกๆ กว่อกออกมาจากห้องที่ปิดประตูเช่นกัน.....

พันภพข้ามทะเลมาถึงเกาะในเวลาบ่าย เคลียงานเสร็จก็ถีบจักรยานมาที่ “บ้านทับเหนือทะเล” เขาติดกระดิ่งเรียก แล้วผู้พักอาศัยทั้งสองคู่อีกก็เปิดประตูออกมาในเวลาใกล้เคียงกัน และเพราะว่ามีมิ่งมิตรและอรุณวรรณไม่รู้จักกับชายหนุ่มผู้มาใหม่ จึงได้แต่มองดูอยู่ข้างในบ้าน ขณะที่เรื่องระวีรวบผ้าถุงที่รุ่มร่ามตามพี่สาวลงบันไดที่หน้าระเบียงลงมาต้อนรับ

ชายหนุ่มถามอย่างร่าเริง “สวัสดีครับ คุณพี่น้องสองเรื่อง ทุกอย่างเรียบร้อยดีไหม เมื่อคืนนั้นนอนหลับสบายไหมครับ”

“อะไรได้คะ บ้านไม่ว่าง มีคนพักอยู่ก่อนแล้ว พบกันในความมืดเกือบเกิดเรื่องแล้วเพราะเขาคิดว่าน้องวี...”

“พี่หนูเล็กเลิกพูดเรื่องนี้สักทีเถอะนะคะ ขอร้องละ” น้องสาวพูดขัดด้วยสีหน้าเหมือนกินยาขมถ้วยใหญ่ทำให้ชายหนุ่มอดถามไม่ได้

“มีอะไรเกิดขึ้นหรือครับ”

“เขาชนกันที่ห้องน้ำ ร้องลั่นแทบบ้านแตก”

คำอธิบายสั้นเหมือนไม่มีเรื่องราว แต่ว่าอีกฝ่ายกลับหน้าแดงถึงใบหูทำให้ชายหนุ่มพอจะเดาเรื่องราวได้ แต่ก็รับเพียง “อ้อ...” ยิ้มๆ

เรื่องรองเดินนำมานั่งที่ชุดโต๊ะเก้าอี้ไม้ธรรมชาติใต้ต้นไม้ที่ร่มรื่น มีเศษใบไม้ร่วงลงมาบ้าง แต่ก็สะอาดสะอาด ชายหนุ่มรีบปัดให้แล้วรอให้สุภาพสตรีนั่งลงก่อนจึงนั่งตาม

“ผมจะกำชับให้คนงานคอยเปิดปิดสวิตช์เครื่องปั่นไฟเพื่อให้แน่ใจว่าจะมีไฟฟ้าสว่างตลอดทั้งคืน คือจะเปิดไว้ตลอดก็ไม่ได้ ต้องปิดเป็นระยะๆ

แต่เบตเตอร์ก็จะสำรองไฟไว้ได้นานหลายชั่วโมงครับ”

เรื่องระวีถามว่า “แล้วเรื่องคนที่พักอยู่ก่อนนี้จะทำยังไงดีคะ”

อีกฝ่ายกลับถามว่า “ทำที่เขาเป็นยังไงบ้างครับ”

“ก็เป็นมิตรดีนะคะ” เรื่องรองตอบทันที มีผลให้น้องสาวค้อนวาบ

“โห.. เป็นมิตร..! ยัยคุณน้องวรรณตั้งแฉ่งรังเกียจหนูวีไม่มีเหตุผลเลย แล้วอิตาคูณหนึ่งก็คอยแห่หนูวีตลอดเวลา สงสัยว่าจะว่างเกินไปไม่มีอะไรจะทำมั้ง”

“ก็เราทำตัวเองนี่นา” เรื่องรองว่าแล้วหันไปบอกชายหนุ่ม “จู่ๆ เธอก็แสดงตัวว่าเป็นคนรับใช้ นุ่งผ้าถุงพูดเสียงเหนือ อรุณวรรณถือตัวก็เลยข่มเอา ส่วนคุณหนึ่งก็ขี้เล่นเพราะเอ็นดูเท่านั้นเอง ถ้าเธอแสดงตัวเป็นคนหนูเขาคงไม่แก้งขี้เล่นแบบนี้หรอก”

เธอมุ่ยหน้า “ถ้าหนูวีเป็นคนหนู ยัยน้องวรรณยิ่งต้องไม่ชอบหนูวีเพิ่มขึ้นอีกแน่ๆ เลยค่ะ เอาเถอะๆ เราดันไปอย่างนี้เรื่อยๆ ก่อนก็แล้วกัน คุณพันภพออย่าทำให้ความลับของเราแตกนะคะ”

“ครับ แต่ว่ามีอีกเรื่องหนึ่งที่ผมจะต้องบอกให้คุณๆ ทราบไว้”

สองศรีพี่น้องมองเขาอย่างตั้งใจฟัง สีหน้าของเขาบอกความยุ่งยากใจพูดว่า

“เมื่อเช้านี้คุณพ่อเพิ่งโทรศัพท์มาบอกว่าจะมีคนมาเที่ยวพักที่เกาะ แต่ว่าจะเป็นที่โรงแรมครับ นี่ผมก็บอกให้เขาจัดห้องเตรียมไว้แล้วว่าจะมาอีกหลายคน เป็นเรื่องที่คุณไม่งามท่านควบคุมไม่ได้ครับ”

“พวกเขาเป็นใครกันหรือคะ”

“เป็นเพื่อนๆ ลูกหลานของหุ้นส่วนของเจ้าของเกาะครับ คุณไม่งามท่านทักท้วงไปแล้วว่าบ้านพักเก่าๆ ไม่ปลอดภัยและมีหลานมาพักอยู่ แต่ทางนั้นบอกว่าเขาจะพักกันที่โรงแรมไม่มาอยู่ ท่านก็เลยไม่อยากพูดอะไรมาก ต้องปล่อยเลยตามเลยครับ”

“เขาจะมาอยู่กันนานไหมคะ”

“ไม่น่าจะนานนะครับ”

“งั้นก็ทนๆ กันไป เราอยู่ของเราเขาอยู่ของเขา คงไม่เป็นไรหรอกค่ะ”

“เราก้รีบๆ ทำงานของเราไปแล้วกันนะคะพี่หนูเล็ก”

เรื่องรองมองชายหนุ่ม ถามเขาตรงๆ ว่า “คุณพันภพเป็นลูกชายของคุณลุงพิทักษ์ก็จะต้องรู้ดีใช่ไหมคะ ว่าพวกเรามาทำอะไรกัน”

ชายหนุ่มยิ้มรับ “รู้ครับ คุณมาหากำไล”

“คุณคิดว่ากำไลอยู่ที่เกาะนี้จริง ๆ หรือคะ” เรื่องรองถามอีก

“เรื่องนี้ผมไม่กล้าพูดหรอกครับ”

เรื่องระวีมองตาชายหนุ่มนิ่งอยู่เมื่อถามบ้าง “คุณไม่กล้าพูด แต่ใจจริงแล้วคุณเชื่อเรื่องนี้หรือไม่เชื่อคะ”

ชายหนุ่มไม่ได้ตอบในทันที มองเธอยิ้มๆ อยู่เป็นครู่

“ครับผมเชื่อ”

“รู้สึกว่าคุณจะตอบว่าเชื่อนี้ ยากเหมือนกันนะคะ”

เขาหัวเราะ “ผมพอจะรู้อะไรพอๆ เพื่อให้ผมช่วยคุณหา”

“รู้อะไร..! แล้วทำไมคุณไม่หาซะเองก่อนหน้าล่ะคะ”

แม่สาวคนน้องยังสงสัย ดวงตากลมโตที่มีประกาย ปลายจมูกม่นๆ และริมฝีปากรูปสวยทำให้เขาไม่เบื่อกที่จะมองและพูดคุยด้วย

“เพราะว่าผมต้องทำงานกับคนจำนวนมากไงครับ และก่อนหน้านี้คุณท่านก็ไม่ได้พูดเรื่องราววัลลิลลับลับบาทเลย ผมจึงไม่รู้ว่กำไลนั้นสำคัญและไม่ได้สนใจอยากจะค้นหามาก่อน”

“แต่คุณบอกว่าพอจะรู้อะไร.. ยังไงหรือคะ”

“ผมพอจะรู้ว่าเมื่อคุณบ้านุชบงมาพักที่นี่ครั้งสุดท้าย ท่านไปเที่ยวที่ไหนบ้าง ผมพาพวกคุณตามรอยไปได้ทุกที่”

“ที่ที่คุณบ้านุชบงไปเที่ยวตอนนั้น คงจะไม่ลึกลับ ทำหายหรือไปถึงยากนักกระมังคะ ก็ท่านไม่แข็งแรงอยู่นี่นา”

“ไม่ลึกลับอันตรายหรอกครับ แต่ว่าบางแห่งก็ทำหายไปถึงยากเหมือนกัน คนงานเก่าแก่เล่าว่าท่านชอบเดินเล่นขึ้นเขาไปดูทิวทัศน์สวยๆ บางทีก็ไปเล่นน้ำตกแล้วก็เข้าไปดูหินธรรมชาติสวยๆ ข้างในถ้ำ เขาเล่าว่าท่านชอบเรื่องตื่นเต้น บอกว่าทำให้ชีวิตกระชุ่มกระชวยมีความหมายขึ้น”

เรื่องระวีตาโต “น่าสนุกจัง หนูวีอยากไป” เธอบอกพี่สาว

เรื่องรองพูดว่า “พี่จะไปด้วยตราบเท่าที่รองเท้าไม่ขาดเสียก่อน”

“ถ้ารองเท้าขาด เราก็นั่งเรือข้ามฝั่งไปซื้อสิ ได้ไหมคะ คุณพันภพ”

“ครับ อยากไปเมื่อไหร่ก็ได้ ผมขับเรือได้ ยินดีบริการครับ”